

## [Korsgaard.]

stelig for mod sit Parti at sige, at efter Omstændighederne stemmer jeg for dette eller hint? Jeg har allerede givet Udtryk for, at Folkeafstemningens Idé er, at man paa Trods af sit Parti tager sit Standpunkt, og lige saa givet som det selvfølgelig er, at der ikke er saa helt faa inden for de Partier, der kalder sig Grundlovsvener, som ikke vil stemme for Forslaget, lige saa givet er det, at der ogsaa inden for de Partier, som kalder sig Grundlovsmodstandere, er mange, som burde stemme for. Jeg nærer og vil saa længe som muligt blive ved at nære den Tro til Vælgerne, at de dømmer ud fra en selvstændig Opfattelse, og at de ikke i alt for høj Grad lader sig paavirke af, hvad her sker. Afstemningsdagen vil dog maaske til en vis Grad vise, om denne Antagelse er rigtig eller ikke.

Derefter vender jeg mig med nogle ganske faa Bemærkninger endnu en Gang til selve Chansen for at faa Forslaget gennemført. Jeg konstaterer med Tilfredshed, fordi det har for mig været et Hovedspørgsmaal med Hensyn til hele min Placering i denne Sag, at Tingene nu ligger saaledes, at ingen med Rimelighed kan sige, at hvis Grundlovssagen falder, falder den paa Det konservative Folkepartis for svage Tilslutning.

Tilbage er altsaa Socialdemokratiets Tilslutning; dér skal jeg være varsom for ikke at fremkalde en Vrede, som jeg ingenlunde ønsker at fremkalde, men Faktum er jo desværre, at Socialdemokratiet er saa langt det største Parti, og deraf følger atter rent faktisk, at af dette Partis større eller mindre Tilslutning vil Sagens endelige Afgørelse i meget høj Grad afhænge.

Nu har den højtærede Statsminister, da Sagen var til første Behandling, udtalt sig paa en efter mine Synspunkter ikke alt for opmuntrende Maade: det er selvfølgelig, at man ikke kan kommandere Folk til at stemme saadan eller saadan. Det lægger jeg ingen Vægt paa, men den Tone, hvori det blev sagt, den Usikkerhed, man egentlig havde et levende Indtryk af, at den højtærede Statsminister befandt sig i, naar han for Alvor skulde udtale sig om, hvorledes det vilde gaa med de socialdemokratiske Stemmer, huer mig ikke rigtig. Jeg vil derfor slutte disse Bemærkninger med at spørge: Hvis Forslaget falder, kan det saa antages, at dette i ingen Henseender vil faa politiske Følger?

Det kan have politiske Følger paa to Maader, enten saaledes, at man snarest skrider til et nyt Folketingsvalg, eller saa-

ledes — og jeg tror, at hvis man vilde vælge denne Maade, var man sikker paa at faa Forslaget gennemført —, at den højtærede Statsminister satte sin Stilling ind paa det. Jeg er nemlig ikke i Tvivl om, at den højtærede Statsministers Stilling inden for sit Parti er meget stærk. Der er nogen, der har villet gøre det til, at den højtærede Statsminister ogsaa i nogenlunde stort Tal har kunnet flytte Stemmer fra andre Partier over til Socialdemokratiet. Derpaa tror jeg ikke, derpaa har jeg aldrig troet, men jeg tror ganske ubetinget meget paa, at den højtærede Statsminister inden for sit Parti har en stærk Stilling. Derfor bliver det naturligt for mig at spørge: Vil den højtærede Statsminister sætte sin Stilling ind paa, at denne Sag faar en positiv Løsning ved Folkeafstemningen? Hvis saa er, saa tror jeg, man kan være næsten sikker paa, at den bliver gennemført.

Jeg vil føje til, at personlig føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at dette ikke paa nogen Maade vilde svække nogen konservativ Vælgers Interesse for Folkeafstemningen, at han ved at afholde sig fra at stemme kunde tilføje Socialdemokratiet et Nederlag. Det vilde være saa gement, at jeg ikke paa nogen mulig Maade kunde tænke mig det. Men nu har jeg altsaa spurgt. Om jeg faar noget Svar, maa Tiden vise. Intet Svar er jo ogsaa et Svar.

**Kristen Amby:** Det er blevet vor Tid beskaaret at opleve Styreformer, vi troede var et tilbagelagt Stade paa Udviklingens Vej. Den Magtkoncentration, som den moderne Cæsarisisme under den ene eller den anden Form bærer med sig, er Udtryk for en Livsopfattelse og en Menneskevurdering, vi som et nordisk Folk føler os fremmed over for. To Ting foruden saa mange andre, men to væsentlige Ting karakteriserer disse Styreformer: Magten, een Gang opnaaet, lægges i og bevares i Enkeltmands Haand, og Statsmagten udstrækkes ubegrænset over Borgernes Liv.

Det nye Grundlovsforslag — og det, maa jeg hævde, er maaske dets allervæsentligste Betydning — siger klart nej til denne Livsopfattelse og Menneskevurdering. Styremæssigt udtrykker det en Bekendelse til Folkets Selvstyre. Over for alle de Smaa-indvendinger, som den ene og den anden Sekt kommer med, staar det fast — og det kan overhovedet ikke afdisputeres —, at den ene Valgdag, den ene Afgørelse, den ene Vælgerklasse klart siger: Folket skal forme sin egen Skæbne uden nogen Kauteler. Jeg indrømmer, at skulde man logisk be-